

The book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย
Typed to Word Document by pee_man@samgler.org
Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

พล นิกร กิมหงวน
สามล้อบรรดาศักดิ์

ป.อินทรปาลิต

เงินคือแก้วสารพัดนึก

คนที่ร่ำรวยอยู่แล้ว ก็ยังมีความโลภอยากจะทำร่ำรวยยิ่งขึ้นอีก เป็นต้นว่าคุณหญิงวาด ท่านผู้ใหญ่แห่งคณะ ๔ สหายของเรา คุณหญิงวาดซื้อจักรยานสามล้อไว้ประมาณ ๑๐ คันให้เขาเช่าแบบเดือนอนกินคิดค่าเช่าจะเพาะ เข้าขี่ในตอนกลางวัน ๑๐ บาท กลางคืน ๘ บาท รถสามล้อของคุณหญิงแต่ละคันใหม่เอี่ยม เบาะผ้าพลาสติกมีไฟฟ้า แบตเตอรี่ คุณหญิงสร้างโรงเก็บสามล้อไว้ที่บ้าน “พัชรารักษ์” นั่นเอง ท่านตั้งใจว่าท่านจะซื้อรถสามล้ออีกสักห้า หกร้อยคัน เพราะมีรายได้จากการให้เช่ารถงดงามมาก

บรรดานักขับสามล้อที่เช่ารถคุณหญิงวาด มักจะเช่าในตอนกลางวัน พอเช้าเขาก็มารับรถไปขี่รับคนโดยสาร ตกเย็นก็นำรถมาส่ง พวกคนใช้ในบ้าน “พัชรารักษ์” ก็เลยถือโอกาสหาเครื่องแต่งตัวแบบนักขับสามล้อ คนละชุด แล้วจะโมยสามล้อออกให้ค่าไฟในตอนกลางคืน ทั้งนี้มีเจ้าแห้วเป็นหัวโจกหรือผู้นำ

เย็นวันหนึ่ง

๔ สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ กำลังหัดขี่รถสามล้อกันอย่างสนุกสนานภายในบ้าน “พัชรารักษ์” พล, นิกร, กิมหงวน และ ดร. ดิเรก ขี่รถวนเวียนไปมาตามถนนหน้าบ้านในความควบคุมของเจ้าแห้วซึ่งเป็นผู้ฝึกให้ พลขี่ได้เกือบดีแล้ว ส่วนนิกรแน่นกว่าเพื่อน ถึงกับปล่อยมือและบางทีก็ขึ้นไปยืนบนยานในท่าผาดโผน ปล่อยให้รถวิ่งไปตามถนน อาเสียวกิมหงวนหัดเลี้ยวก็ล้อ ดร. ดิเรกยังบังคับรถได้ไม่สู้ดีนัก ส่วนเจ้าคุณปัจฉิม ๑ กำลังจะฝึกขี่ ท่านยื่นฟังเจ้าแห้วอธิบายถึงเคล็ดลับของการขี่รถสามล้ออย่างยืดยาว

“รับประทานวิธีบังคับสามล้อแตกต่างจากสองล้อครับ รับประทานสามล้อต้องหักแฮนเคิลแรง ๆ และ ต้องขึ้นตัวนิดหน่อย รับประทานลองขี่ดูสิครับ”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ แม้ปากแน่น พยักหน้าช้า ๆ

“เอวาะ ข้าคิดว่ามันคงไม่ยากจนเกินไป รถยนต์ข้ายังขับได้นี่หว่า อ้อ - เดี่ยวก่อน เเบรคอยู่ตรงไหนอ้าย แห้ว”

เจ้าแห้วชี้ที่มีมือไปที่เบรค

“รับประทานนั่นแหละครับเบรค รับประทานเวลาเบรคต้องใช้เท้าซ้ายเหยียบลงไป โอ๊ะ - ดายท่า รับประทานคุณหญิงออกมาแล้ว”

คุณหญิงวาดเดินออกมาจากห้องโถงอย่างรีบร้อนท่านไม่ทันแลเห็นเจ้าคุณปัจฉิม ๑ คงเห็นแต่ ๔ สหาย ซึ่งกำลังขี่รถของท่านอย่างสนุกสนาน นิกรขับรถพุ่งเข้าชนรถของ ดร. ดิเรกคังกริ้ว นายแพทย์หนุ่มหันแฮนเคิล หลบลงไปนอกถนน สามล้อคันนั้นเสียการทรงตัวล้มลงนอนตะแคงทันที ดร. ดิเรกพุ่งลงจากอานร้องเสียงหลง แว่นสายตาสั่นหลุดกระเด็น

คุณหญิงวาดตะโกนสุดเสียง

“มันยังงั๊วอ๊วย พวกฉิบหาย หมด - หมครดของฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉแล้ว อยากรจะรู้ว่าอ๊วยหมาตัวไหนเป็นคนอุตริชวนกันหัดขี่สามล้อ หา - อ๊วยหมาตัวไหนวะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง เดินเข้ามาหาคุณหญิงวาดแล้วสารภาพผิด
“ผมเองคุณหญิง ว้า - เอ๊ะคะ ไร ไปได้ ผมเองแหละครับชวนอายถึง ๔ ตัวนี้หัดขี่สามล้อ เท่านั้นแหละต้อง
ค่าด้วย”

คุณหญิงวาดสะอื้น โหรง ธิบยกมือไหว้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทันทิ

“ประธาน โทษเถอะคะ แหม - ตาย ๆ คินัน ไม่ยกเห็นเจ้าคุณ”

อาเสี่ยหัวเราะชอบใจ

“หัวแดงแจ้เป็นลูกคำสั่งทุกอย่างจ้ คุณอาจไม่เห็นอีกหรือครับ อยู่ไกลตั้ง โขชนั้ผมยังมองเห็น”

“โธ - อ้ายกิมเบ้” ท่านตะโกนล้อซื้อพ่ออาเสี่ยแล้วหันมายิ้มกับคุณหญิง “โกรธหรือครับที่ผมเอาสามล้อ
ของคุณหญิงมาหัดเล่น”

คุณหญิงวาดยิ้มแป้น

“ไม่โกรธหรือคะ ถ้าเจ้าคุณหัดคินันจะไปว้อะไร หัดไว้ก็ดีเหมือนกันนะคะ โบราณว่า รู้อะไรไม่รู้
วิชาสู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี ถ้าเจ้าคุณขี่ได้คล่องแล้วคินันอนุญาตคะ จะเอารถไปรับผู้โดยสารที่ไหนก็ตามใจ
มันเป็นรายได้ดีเหมือนกัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำหน้าชอบกล

“ใจคอคุณหญิงจะให้ผมขี่สามล้อรับคนโดยสารหรือนี่”

“อู๊ จะป็นไร ไปละคะเจ้าคุณก็ สมัยนี้เป็นสมัยประชาธิปไตย ไม่เห็นจะน่าอายอะไร อาชีพสุจริตไม่
ว่าจะเป็นอาชีพอย่างไรย่อมมีเกียรติทั้งนั้น”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อมยิ้ม

“คุณหญิงนั่งรถซี ผมจะพาคุณหญิงไปเที่ยวรอบ ๆ บ้านเรา เซิญซีครับ ผมยินดีเป็นคนรถบรรดาศักดิ์ให้
คุณหญิง”

คุณหญิงวาดหัวเราะคิก

“เอาซีคะ สนุกดีเหมือนกัน ว่าแต่เจ้าคุณขี่ได้จริง ๆ นะคะ

“โอ๊ยมันจะยากเย็นอะไรครับ กะอีแค่สมบัติขี่สามล้อ”

คุณหญิงวาดยิ้มน้อยยิ้มใหญ่เดินเข้ามาก้าวขึ้นนั่งบนรถ แล้วทำตาเขียวกับเจ้าแห้ว ซึ่งทำให้เจ้าแห้วยื่น
วามไปหมดทั้งตัว

“อ้อ เอ็งเป็นผู้ฝึกหัดอย่างนั้นหรืออ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วยิ้มอาย ๆ

“ครับผม รับประธานคุณนิกรตั้งกระผมให้เป็นผู้เชี่ยวชาญการขี่สามล้อครับ แล้วก็เจ้านายทั้ง ๔ คนนี้รับ
ประธานท่านขอร้องให้ผมช่วยหัดให้”

คุณหญิงวาดมองดูเจ้าแห้วอย่างแปลกใจ

“เอ็งจ้รถป็นหรือวะอ้ายแห้ว”

คราวนี้เจ้าแห้วยี้ดอกขึ้นในท่าเบ้ง

“รับประธานเก่งครับ ใต้ถึงยังได้.....รับประธานขี่ปล่อยมือ ขี่ยกล้อ....ยกล้อเดียวหรือยกสองล้อหรือ
ยกทีเดียวสามล้อรับประธานได้ครับ”

คุณหญิงวาดโบกมือ

“พอแล้ว อ้ายห้า ถามนิตเดียวตอบเสียเป็นคั้งเป็นแคว”

เจ้าแห้วทำหน้าที่กะเรียะราคาขอบกล ช่วยประคองกันเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขึ้นนั่งบนอาณ มงคู่มองไม่คิดอะไร กับโองไปใหญ่ ๆ ขึ้นไปตั้ง ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยอมรับว่าครั้งนี้เป็นครั้งแรกในชีวิตของท่านที่ได้ขี่สามล้อเจ้าแห้วช่วยผลักดันให้เคลื่อนที่ไปตามถนนลาดยางแอสฟัลท์

“รับประทานถึบซีครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขมวดคิ้วขึ้น ยกเท้าขวาถึบเจ้าแห้วปั้งเข้าให้ทำให้เจ้าแห้วเซดลาออกไปนอกถนน เจ้าแห้วโมโหจนหน้าเขียว ร้องตะโกนเสียงลั่นบ้าน

“ถึบรถขอรับ ไม่ใช่ถึบผม.....ปู่โธ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะงอหาย

“ใครจะไปรู้ละหว่า เอ็งบอกให้ถึบข้าก็ถึบนะซี” พุดจบท่านก็ขับเท้าถึบรถ คุณหญิงวาดนั่งหัวเราะชอบอกชอบใจตลอดเวลา

หน้ารถสายไปสายมาเหมือนกับคนขี่เมา นิกรกับเสี่ยหვნวนขี่รถตรงเข้ามาหาอย่างรวดเร็ว เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องเสียงหลงกลัวจะชนกัน แต่แล้วสองสหายก็หลบไปได้อย่างหวุดหวิด

คราวนี้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ รู้สึกอกรสบ้างแล้ว ท่านขี่รถความเร็วขึ้นทีละน้อย เลี้ยวไปตามถนนรอบบ้าน “พัชรภรณ์” ความชำนาญในการบังคับรถเกิดขึ้นตามลำดับ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พาคุณหญิงวาดอ้อมไปทางหลังตึกด้วยความเร็วสูง แล้วท่านก็เลี้ยววงแคบ

“โครม”

สามล้อพลิกคว่ำกลิ้งออกไปนอกถนน คุณหญิงวาดร้องอุทานออกมาคำหนึ่งกระเด็นออกไปนอกรถ กระโปรงเปิดเห็นกางเกงในอย่างชัดเจน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวทิ่มเข้าไปในกอพุทธรักษา พวกคนใช้ชายหญิงของบ้าน “พัชรภรณ์” ที่แลเห็นเหตุการณ์ต่างหัวเราะก๊ากกักไปตามกัน แต่ไม่มีใครกล้าหัวเราะดัง ๆ เพราะกลัวจะถูกล่า

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องครวญครางน่าสงสาร ฝืนใจรวบรวมกำลังลุกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น เดินกะเผลกตะเผลกเข้ามาหาคุณหญิงวาด แล้วท่านก็สอ้งเสือกยกฝ่ามือข้างขวาขึ้นปิดตา

“ว้า..คุณหญิง เอากระโปรงลงเสี่ยทีซีครับ เปิดหน้าถึงไว้ทำไม”

คุณหญิงวาดสายหน้า

“โอย...ແ່ງขาฉฉฉฉออกไปหมดแล้วเจ้าคุณ โธ-นี่กว่าเจ้าคุณขี่รถเก่ง ถ้ารู้ว่าจะพามาถึงอย่างงี้ฉฉฉให้ฉฉฉก็ไม่ฉฉฉ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำหน้าแหง ๆ น่าสงสาร ร้องตะโกนเรียกสาวใช้ให้มาช่วยกันประคองคุณหญิงวาดให้ลุกขึ้น แล้วเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็เดินกะย่องกะแย่งออกไปทางหน้าตึก สามล้อคันนั้นพังยับเพราะการเลี้ยวแบบยกล้อของเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

ถิ่นนั้นอากาศร้อนอบอ้าว

มันเป็นเวลาประมาณ ๒๐.๐๐ น. เสี่ยหვნวนเสี่ยลงมานั่งที่เก้าอี้สนามหน้าตึกตามลำพัง ขณะที่เขากำลังเพลิดเพลินกับสายลม ดวงดาวและกลิ่นดอกไม้ นิกรก็เดินเข้ามาทรุดตัวนั่งข้าง ๆ

“ว้า...โลกมันจะแตกหรือยัง ไรกัน โวย ร้อนชิบหายเลย” นายจอมทะเล้นปรารภขึ้นดัง ๆ

เสี่ยหვნวนมองดูเพื่อนเกลอของเขาด้วยความประหลาดใจยิ่ง นิกรอยู่ในเครื่องแบบกรรมกรสามล้อ มี

แผ่นหมายเลขติดที่หน้าอก

“อะไรกันวะอ้ายกร ทำไมแกถึงแต่งตัวแบบนี้”

นิกรอมยิ้ม

“อยู่ว่าง ๆ ไม่รู้จะทำอะไร หาดังใช้ไว๊ว กันชวนคุณพ่อเอารถสามล้อไปซื้อข้าวรับคนโดยสาร เป็นการออกกำลังบริหารร่างกายไปในตัว บางทีกันอาจจะได้เงินใช้สักห้าหกพันบาท ใครจ้างไปส่งที่ไหนถูกแพงเอาที่นั่น”

อาเสี่ยหัวเราะก๊าก

“สามล้อตะบักตะบวยอะ ไรกันวะหาเงินได้คืนละห้าหกพันบาท ให้แกจ้ทั้งวันทั้งคืนตลอดเดือนก็ไม่ได้”

นิกรอมยิ้ม

“เอาเถอะวะ ไม่ได้ห้าหกพันได้สักห้าสลึงก็ยังมีดี กันอยากจะทดลองความสามารถของกันมากกว่า ดูซิว่าการเป็นกรรมกรสามล้อมันเหนื่อยยากลำบากใจสักเพียงไหน”

“แล้วคุณอาไปกับแกด้วยจ้หรือ?”

นิกรพยักหน้า

“อ้อ เราจ้คนละกัน พ่อตาคน ลูกเขยคน”

กิมหงวนนึกสนุกขึ้นมาบ้างแล้ว

“กันไปด้วยคนชีวะกร นึกว่าจ้สามล้อเล่นสนุก ๆ ได้ค่าโดยสารหรือไม่ช่างมันเถอะ จ้เรื่อยเปื่อยไปหาอาหารกินเล่นแถวราชวงศ์ ถ้ามีคนโดยสารจ้างให้ไปส่งที่ไหนก็เอา”

นายจอมทะเล้นยิ้มให้เพื่อนของเขา

“ไปก็ไปหาเครื่องแบบกรรมกรสามล้อ แต่งตัวเข้าชีแล้วก็อย่ามัวงุ่มง่าม นี่มันสองทุ่มกว่าแล้ว”

อาเสี่ยนั่งคิด

“เอ - จะไปเอาเสื้อกางเกงที่ไหนล่ะหว่า อ้อ - ที่อ้ายจอนคงมี รูปร่างอ้ายจอนสูงพอ ๆ กับกันทีเดียว” แล้วเสี่ยหงวนก็ลุกขึ้นยืน “รอกันประเดี๋ยวนะ อย่างนี้ไปก่อนล่ะ อ้อ - คุณอามานั่นแล้ว แต่งตัวแบบสามล้อยังจ้เข้าที่ ดีเหมือนกัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เดินหัวเราะหึ ๆ ขบขันตัวเอง เดินเข้ามาหาสองสหายแล้วก้มมือบศรียะกิมหงวนก่อนข้างแรง

“เฮ้ย - อากับอ้ายกรจะลองเป็นสามล้อสมัครเล่นนำรถออกเร่รับคนโดยสาร แยกไปกับอาไหมล่ะ”

กิมหงวนหัวเราะ

“ไปจ้ครับ ผมตกลงกับอ้ายกรแล้ว ผมจะไปแต่งตัวเดี๋ยวนี้”

“เออ - ไปเถอะ อาจะคอย ไปกันหลาย ๆ คนสนุกดี อาแต่งตัวยังจ้เหมือนพวกสามล้อไหมวะ”

อาเสี่ยลั่นศรียะ

“ท่อนล่างเหมือน แต่ท่อนบนไม่เหมือนครับ”

ท่านเจ้าคุณอมยิ้ม

“ต่างกันตรงไหนวะ”

“ก็ตรงหัวนะจ้ครับ สามล้อหัวล้านไม่เห็นมีสักคน คนหัวล้านผมเห็นมีแต่เจ้าคุณคุณพระทั้งนั้น”

แทนที่เจ้าคุณปัจจนิก ๆ จะโกรธ ท่านกลับหัวเราะขบขัน เพราะเสี่ยหงวนเข้าใจล้อท่านด้วยการใช้วิธียก

“จริงของแก อ้ายหลานชาย คนหัวล้านมักจะเป็นผู้มีบุญวาสนา”

“นั่นนะซี่ครับ” อาเสี่ยเห็นฟ้องด้วย “คนหัวล้านอะไร ๆ ก็ดีหมด เสียอย่างเดียวแหละครับ”

“ทำไมวะ”

“ همینเจียวครับ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ แยกเขี้ยว ขยับเท้าจะเตะ แต่กิมหงวนใส่ตีนหมาโกยอ้าวไปเสียแล้ว ความเดือดดาลทำให้เจ้าคุณก้มลงหยิบก้อนดินก้อนหนึ่งขึ้นมาเพื่อจะขว้างกระบานกิมหงวน แต่แล้วท่านก็รีบโยนทิ้งเพราะรู้สึกเหนอะหนะมือ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ แน่งใจยกมือขึ้นดมแล้วก็ทำคอข่นหลับตาบิ่เมื่อได้กลิ่นขี้หมาใหม่หอมยืยล

ก่อนเวลา ๒๐.๓๐ น. เล็กน้อย รถจักรยานสามล้อรวม ๓ คัน ได้พากันเล่นตามกันออกไปจากบ้านพัชราภรณ์ คันหน้าคือนิกร คันกลางเสี่ยหงวน คันหลังเจ้าคุณปัจจนิก ๆ รถทั้ง ๓ คันนี้ประดับไฟฟ้าพราว ต่างคนต่างคิดกระดิ่งเสี่ยงั้น

“ตั้งต้อง ๆ ๆ กระดิ่งก้อง ๆ ๆ -“

ขบวนสามล้อบรรดาศักดิ์ เล่นมาตามถนนพญาไทบายโถมหน้าไปทางสามย่าน ทั้งสามคนพยายามแสดงกิริยาท่าทางให้เหมือนกับกรรมกรจับสามล้อจริง ๆ พอรอดข้ามสะพานอุเทน นิกรก็เร่งความเร็วขึ้นอีก เขาขี่รถอย่างคล่องแคล่ว จนกระทั่งอาสาเสี่ยกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตามไม่ทัน ดังนั้นเสี่ยหงวนจึงร้องตะโกนขึ้นด้วยภาษาไทยอีสาน

“เฮา ๆ บักร ช้อยขีบ่ทันโว้ย”

นิกรยกเท้าซ้ายเตะห้ามล้อนิดหน่อย หันมารถทำกิมหงวน

“บ่า.....บักรณีสูบ ชีซักซำอย่างมึงบ่ทันดอก”

ทันใดนั้นเอง สุภาพบุรุษคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ใต้ต้นไม้ริมถนนก็ร้องตะโกนเรียกสามล้อบรรดาศักดิ์

“สามล้อ”

นิกรห้ามล้อเอี๊ยด เสี่ยหงวนกับท่านเจ้าคุณขี้เลยไป นายจอมทะเล้นรีบก้าวลงมาจากอานแล้วกล่าวถามอย่างนอบน้อม

“ไปไหนครับ พลณ ๆ ท่าน”

ชายผู้นั้นสะอึกโหยง

“เปล่า - อ้าวไม่ไหวรัฐมนตรีหรือ อ้าวเป็นนักธุรกิจน้องชาย ไปบางกะปิเอาเท่าไร”

นิกรอมยิ้ม

“บางกะปิที่บ้านใครล่ะครับ เพราะมัน มีด้วยกันหลายบ้านหลายซอย บ้านเจ้หนอม, บ้านหม่อมแก้ว, บ้านน้ำแถม หรือ บ้านเจ้ลัดดา.....”

“บ๊ะแล้ว” ชายผู้นั้นคราง “อ้าวจะกลับบ้านอ้าวไม่ได้ไปอย่างไร บ้านอ้าวอยู่ซอยพร้อมพงษ์ ล้อจะเอาเท่าไร”

นายจอมทะเล้นนั่งคิดแล้วตอบอย่างนอบน้อม

“ง่า - ขอ ๒๕๐ บาทครับ”

สุภาพบุรุษผู้โดยสารสะอึกเอือกอ้าปากหวอ

“สองร้อยห้าสิบบาท.....ตายห้า เอ- ล้อทำอะไรไม่สบายกระมังน้องชาย อย่างน้อยล้อก็คงท้องผูกเป็นพรรดึกไม่ได้ส้วมมาหลายวันแล้ว มีอย่างที่ไหนวะแค่นี้ไปบางกะปิเรียกค่าโดยสารถึง ๒๕๐ บาท”

“โธ - คุณครับ” นิกรออก “เดี๋ยวนี้ค่าครองชีพมันสูงเหลือเกินครับ จะเอาลูกเข้าโรงเรียนสักคนก็ต้องเสีย

แป๊ะเจี๊ยะเป็นพัน ๆ ผมต้องเลี้ยงดูลูกถึง ๑๑ คน เมีย ๔ แม่ยาย ๒ พ่อตา ๑ จากนั้นไปบางกะปิผมเรียก ๒๕๐ บาทก็สมควรแล้วนี่ครับ”

“ถูกกะลึงอะไรล่ะ” ชายผู้นั้นพูดพลางหัวเราะพลาง “ลื้อเรียกค่าโดยสารอย่างนี้แพงกว่าค่าโดยสารเครื่องบินเสียอีก”

“อ้าว ยังงั้นก็เชิญคุณไปเครื่องบินซีครับ ตกลงมาตายท่าจะว่าผมไม่บอก ไปรดผมตลอดภัย ๑๐๐ เปอร์เซนต์ อย่างมากปะทะกับรถยนต์ ก็เพียงหน้าตาแหกฟันหักหมคปากเท่านั้น”

ผู้โดยสารสั้นสี่ระยะ

“ไม่ไป สามลื้อมเถไป แค่นี้ไปบางกะปิอย่างแพง ๑ บาท”

เสียงหวนขี้จรรย์ขานย้อนกลับมาสังเกตการณ์เพราะเห็นนิกรหยุดรถเจรจายู่นานแล้ว ชายผู้นั้นร้องตะโกนเรียกอาสาเสียทันที

“สามลื้อ”

“จ๋า อาสี่ขานรับเสียงใส เหยียบห้ามล้อฟรีดลื้อยรถเข้ามาหยุดแล้วถ่วงถามนิกร “ไปสิได้วะ”

นิกรว่า “ไปบางกะปิ ไปบ่.....” แล้วนิกรก็ขี่รถเลยไป ปล่อยให้กิมหงวนเจรจากับผู้โดยสาร

“ไปบางกะปิเอาเท่าไร” สุภาพบุรุษหนุ่มกล่าวถามอาสาสี่

กิมหงวนตอบโดยไม่ต้องคิด

“ขอ ๕๐๐๐ บาทครับ”

สุภาพบุรุษผู้นี้ทำหน้าที่เหมือนลิงลมอมข้าวพอง

“ห้าพันบาท..... เอ - วันนี้นั้นวันอะไรกันโวย สามลื้อโง่งราคาตาม ๆ กัน หรือเงินไทยกลายเป็นเงินเมืองจีนไปแล้ว ย่าตื้อกไปตึกว่าวะกู หรือลองเรียกดูอีกคัน”

เจ้าคุณป๋จันนี่ ๆ ขี่รถเขี่ยดเข้ามา อาสี่หัวเราะ หึ ๆ นารถของเขาแล่นออกไปจากที่นั่น สุภาพบุรุษผู้โดยสารร้องเรียกเจ้าคุณทันที

“เฮ้ - สามลื้อ”

เจ้าคุณเหยียบห้ามล้อฟรีด

“ไปไหนครับคุณ”

“ไปบางกะปิเอาเท่าไรลุง”

“บางกะปิหรือครับ เราคนไทยด้วยกันผมไม่คิดแพงหรือครับ ขอพันบาทแล้วกัน”

ชายผู้นั้นทำท่าเหมือนจะร้องไห้

โอ๊ย - จิบหายแน่ เงินไทยคงจะหมดค่าแล้วหรือม่ายพวกสามลื้อก็คงนัดกันรวมหัวขึ้นราคาเป็นงานใหญ่ เดินไปตึกว่าวะกู” แล้วเขาก็ผลุนผลันเดินจากที่นั่นไม่กล้าเรียกสามลื้อคันอื่น ๆ ที่ผ่านมา

เจ้าคุณป๋จันนี่ ๆ หัวเราะชอบใจ ขี่รถของท่านตรงเข้าไปหาสี่หงวนกับนิกรซึ่งจอร์จรออยู่หน้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หยุดรถปรึกษาหารือกัน

“เฮ้ย เราเรียกราคาตามอัตราปกติกันเถอะวะ” เจ้าคุณพูดกับ ๒ สหาย “ม่ายยังงั้น ไม่มีใครขึ้นรถเราแน่ แล้วก็ตกลงกันเสียก่อน ถ้ามีคนจ้างคันไหนไป เราก็ต้องแยกกันไป ขึ้นขี่ตามกันอย่างนี้เหนื่อยตายท่า ถ้าเรากลับไปบ้านโดยไม่ได้ค่าโดยสาร ใคร ๆ เขาจะขี้มเยาะเรา”

นิกรพยักหน้า

“โอ. เค. ครับคุณพ่อ ถ้าเราแยกกันก็ไม่ควรไปตามทางที่เปลี่ยว ๆ ดีไม่ดีเดี๋ยวลูกตึกกระบานเบะ

กรุงเทพฯ เด็วนี้มันคือเมือง โจรเรตี่ ๆ”

กิมหงวนพูดตัดบท

“ไปไว้ยี้ ไปทางย่านชุมชนดีกว่า แถวนี้ไม่มีใครมีผู้โดยสารหรือ”

สามล้อบรรดาศักดิ์ทั้ง ๓ คันต่างเล่นตามกันไป นิกกรแหกปากร้องเพลงลั่นถนน เป็นเพลงโหดิเรแบบ
เคาบอยฟังแล้วกวนประสาทเต็มทน เสียหงวนคิดกระดิ่งอย่างนำรำคาญ

“ดิงต้อง ๆ ๆ กระดิ่งก้อง ๆ ๆ”

พอถึงสามย่าน สุภาพสตรีสาว ๒ คนก็ร้องเรียกนิก

“ไปไหนจะสามล้อ”

นิกกรเหยียบห้ามล้อเอี้ยด นำรถเข้ามาหยุดแล้วก้าวลงจากอาน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับเสียหงวนขี้เลยไป

“ไปไหนครับคุณ” นิกกรถามและจ้องมองคุณแม่สาวสวยทั้งสองอย่างพอใจ

“ไปถนนพระอาทิตย์เอาเท่าไรจะ”

นิกกรนิ่งนึ๊ก

“บ้านหมอชิต.....”

สองสาวหัวเราะคิก แม่ชุกสีเทาพูดกับเพื่อนหล่อนเบา ๆ

“หนูหนวกชะด้วยซี”

“เปล่าครับ” นิกกรับปฏิเสธ “ขี้หุ้มนักไปหน่อยครับ ไม่ได้กะหุ้มาหลายเดือนแล้ว ง่า.....ไปไหน
ครับคุณ”

“ถนนพระอาทิตย์จะ”

“อ้อ เขิญครับ สุดแล้วแต่คุณจะกรุณาเถอะครับผมกรรมกรไทย ไม่ขูดเลือดขูดเนื้อเพื่อนร่วมชาติหรือ
ครับ”

สองสาวยิ้มให้กัน

“โถ - พุดยังงี้ น่าสงสาร ไปเถอะระจิต สามล้อคันนี้ทำทางราวกับผู้ตีตกยาก”

นิกกรยิ้มอาย ๆ

“ครับ เพื่อเกเตาเหล่ากอผมเป็นผู้ตีทั้งนั้นแหละครับ แต่ผมไม่เอาถ่าน เอาแต่ขี้เถ้า ผมก็เลยต้องลำบาก
รูดสามล้อ เล่นลิเกก็ไม่ไหวครับ รายได้ไม่พอกินหนึ่ง ๆ มีแต่ตัวเบ่งกับตัวพยัก”

สองสาวหัวเราะคิกคักไปตามกันพากันขึ้นไปนั่งบนรถ นายจอมทะเล้นจูงรถเคลื่อนออกจากที่แสดงท่า
ผาดโผนแผ่นแผ่นขึ้นไปนั่งบนอาน แต่เนื่องจากขาดความชำนาญเลยหล่นปลั่งกลง ไปอีกข้างหนึ่ง แม่สาวงามต่าง
ร้องวิ๊คว๊ว้ยลั่น

“อู๊ย - ตาเถร”

นิกกรูดปากเบา ๆ โงเงลุกขึ้นมา

“ไม่ใช่ตาเถรหรือครับ ผมเอง อู๊ย.....แข่งขาแทบหัก”

แม่ชุกสีเทาอดหัวเราะไม่ได้

“ลำบากนักก็อย่าแสดงท่า โลด โผนเลยจะ ขี้ตามธรรมดาอยู่แล้วกัน”

“นั่นนะซีครับ ผมก็ว่าอย่างนั้น”

นิกกรูดสามล้อไปตามถนน เหยียบบรรไดก้าวขึ้นจับพาผู้โดยสารสาวทั้งสองย้อนทางกลับมาทางถนน
พญาไท

ท่ามกลางความสับสนอลหม่านของขบวนการพหุและประชาชนถนนเยาวราชดินแดนของชาวจีน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับเสี่ยวหงวนได้นำรถจักรยานสามล้อ แล่นเอื่อย ๆ ผ่านหน้าเทียนกัวเทียนตรงไปทางสี่แยกราชวงศ์ต่างคนต่างรู้สึกเห็นดีเห็นชอบเมื่อล้อแทบจะขาดใจตาย เสี่ยวหงวนจึงนำหน้าเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ติดตามมาในระยะใกล้ชิด คอยร้องตะโกนบอกกิมหงวนให้จี๊ซ่า ๆ เพราะท่านหมดกำลังแล้ว

มันเป็นเวลา ๒๑.๐๐ น. เศษ ภาพยนตร์รอบค่ำเลิกแล้ว ผู้คนจ็อกแจ็กจ้อแจลันตาไปหมด หนุ่มสาวสองคู่ยืนอยู่ริมบาทวิถี พอแลเห็นสามล้อบรรดาศักดิ์ผ่านมาใครคนหนึ่งที่ร้องเรียก

“สามล้อ สามล้อ”

กิมหงวนกับท่านเจ้าคุณบังคับรถให้หยุดนิ่ง แล้วก้าวลงจากรถ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เหนือไหล่โทรมหน้ามีท่าทางเหมือนกับจะเป็นลม ท่านหอบแฮ่ก ๆ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดเหงื่อที่หัวล้าน

ชายหนุ่มคนหนึ่งตรงเข้ามาพยักหน้ากับเสี่ยวหงวน

“ไปบางชื่อเอาเท่าไร”

กิมหงวนสอด้งเสือก แล้วตอบหน้าตาเฉย

“สองหมื่นบาทครับ”

“หาเท่าไรนะ”

อาเสี่ยวกำลังเหนื่อยก็ชักฉิว

“สองหมื่นบาทครับ ขาดตัวต่อไม่ได้” โกลจะตายหา”

นักดูหนังกลุ่มนั้นมองดูกิมหงวนกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ อย่างแปลกใจแล้วพากันเดินไปจากที่นั่นทันที อาเสี่ยวถอนหายใจเสือกใหญ่

“โอ๊ย เหนื่อยเต็มพิด ใจจะขาดอยู่แล้ว”

เจ้าคุณพูดเสียงอ่อนน่านสงสาร

“อากี้เหมือนกัน แข็งขามันหมดกำลังแล้ว อ้ายหงวน - แกช่วยอาหน่อยเถอะวะ โอ๊ย.....เหนื่อยเหลือเกิน เอาเชือกคยงรถอาผูกไปกับรถแกได้ไหม จีนีให้อาขี่กลับบ้านคงตายหาแม่”

“ว่า - ผมก็เข้ซึครับ ผมหมดแรงแล้ว โห้ - ไม่ควรรันทาที่เลย อยู่ดี ๆ ไม่ว่าดิหาเรื่องให้ตัวเองเหนื่อยรู้จึผมไม่ชักมา”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หายใจถี่เร็ว

“แกขี่ไม่ไหว ไม่ยอมให้อาเอารถโยง ก็พักกันเสียที่นี้ก่อนสักครึ่งชั่วโมงดีไหม พอมีแรงค่อยขี่รถกลับบ้าน”

อาเสี่ยวหัวเราะ

“ไปเถอะครับ รถสามล้อสองคันนี้ทิ้งมันไว้ก็แล้วกัน เราไปขึ้นรถแท็กซี่หน้าห้างได้ฟ้ากลับบ้าน แล้วผมจะใช้ค่าสามล้อสองคันนี้ให้คุณอาหญิงเอง”

“ว่า อย่าเลยไว้เสียตาย ทิ้งไว้คนอื่นก็เอาไปแตกเท่านั้น สามล้อเดี๋ยวนี้นั้นถูกอยู่เท่าไร รากรตั้งสามสี่พัน”

“ยังงั้นก็ต้องพักกันสักครู่ครับคุณอา โถ - เหนือหัวล้านไหลพลักเลย”

เจ้าคุณทำปากจู๋

“อย่าทลิ่งนำ ยั่งกำลังเหน้อย ๆ อยู่”

กิมหงวนหัวเราะ ซึ่งมีมือเข้าไปในตروقข้างโรงภาพยนตร์ศรีเขาวราช

“ไปนั่งกินแห้วจินแ่งเย็นกันคนละจานดีไหมครับ ล่อน้ำส้มคนละขวดแก้เหน้อย”

เจ้าคุณจันนี่ก ๆ สันศรียะ

“ไม่เอาโวย เดี่ยวรอดหาย”

ทันใดนั้นเอง เจ้าพ่อแห่งท้องถนนหลวงคนหนึ่งก็ขี่จักรยานสองล้อกราดเข้ามาแล้วก้าวลงจากรถ ตั้งแสดนตร์รดไว้เดินเข้ามาหยุดยืนระหว่างเสี่ยหงวนกับท่านเจ้าคุณ

“เฮ้ย ๆ พี่ชาย เห็นป้ายห้ามจอดรถใหม่ โธ่ - อ้ายเราเข้มงวดก็หาว่าอย่างโง่งอย่างงี้ ไม่เห็นออกกรรมกร ครั้นปล่อยปละก็ทำกันตามอำเภอใจ นึกจะจอดที่ไหนก็จอด เอาใบอนุญาตมาดู.....”

เสี่ยหงวนกับเจ้าคุณสตุ้งโหยง ต่างหันมามองดูเจ้าพนักงานตำรวจจรรยา พลตำรวจแขนขาวสตุ้งเอือกอ้า ปากหวอดออยหลังกรุด นัยตาสิมโพลงจ้องมองดูกิมหงวนด้วยความประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว

“อาเสี่ย..... โอ้ย.....อาเสี่ยหรือครับนี่”

กิมหงวนยิ้มแหย่ง ๆ เขาจำพลตำรวจผู้นี้ได้ดี แต่ก่อนเคยทำงานที่อยู่เรือของเขาทางสามเสน

“กันเอง ช่วง ยังไง - สบายดีหรือ”

พลตำรวจช่วงหน้าซีดเผือด น้ำตาคลอหน่วยด้วยความสงสาร เจ้านายของเขา

“โถ - อาเสี่ย.....อาเสี่ยของผมตกต่ำถึงเพียงนี้เชียวหรือครับ อนิจจังทุกขังเฮ้ย หมดตัวถึงกับต้องขี่รถสามล้อ”

กิมหงวนพยักหน้า

“พรหมลิขิต.....ทำยังไงได้เพื่อนเฮ้ย บริษัทห้างร้านของกันเจ๊งหมดแล้ว การค้าขาดทุนป่นปีหมดกันถูก ฟ้องล้มละลายสิ้นเนื้อประดาตัวเลย รวบรวมเงินซื้อสามล้อได้สองคัน กันกับเจ้าคุณอาของกันก็เลยขี่อาชีพสามล้อ ขอบใจเหลือเกินช่วง ที่แกอุตส่าห์หักทากันและยังจำกันได้”

พลตำรวจช่วงร้องไห้ เพราะสงสารเจ้านายของเขา

“โธ่..... โธ่ถึงอนิจจังไม่เที่ยง แต่ก่อนนี้อาเสี่ยของผมเคยใช้เงินวันละหมื่นสองหมื่น เดี่ยวนี้มาย่ำต๊อก”

กิมหงวนแกล้งทำหน้าสลดในบทบาทโสกนาฏกรรม

“มันเป็นกรรมของกัน ช่วง”

พลตำรวจช่วงยกหลังมือขึ้นเช็ดน้ำตา

“แล้วคุณนวลลอสละครับ”

อาเสี่ยแกล้งร้องไห้

“หนีตามยี่เกไปแล้ว เดี่ยวนี้กันตัวคนเดียวในโลกเพื่อนฝูงไม่มีใครรู้จักหักกันหรือกักันกับคุณอาของกัน ต้องอาศัยศาลาวัดอยู่”

“โถ - วัดไหนครับ”

“วัดเล่งเน่ยยี่” เสี่ยหงวนตอบเสียงเครือ “กันขอโทษนะที่จอดรถในป้ายห้ามจอด กันเหน้อยจะเป็นลมอยู่แล้ว โอ้ย - เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ก็เพ็งลำบากคราวนี้แหละ”

พลตำรวจช่วงส้วงกระเป่ากางเกง หยิบซองธนบัตรออกมาเปิดออก เขาดึงธนบัตรใบละร้อยบาทใหม่ เอี่ยม ๒ ฉบับออกมายื่นส่งให้เสี่ยหงวน

“โปรดอย่าหาว่าผมดูถูกเลยครับ ขอให้ผมได้มีส่วนช่วยเหลืออาเสี่ยในยามยากบ้าง ผมยังเคารพนับถือ

และกตัญญูรู้คุณอาเสียเสมอ”

กิมหวนยิ้มเป็น เขาพอใจในความมีน้ำใจของพลตำรวจจราจรผู้นี้มาก

“ขอบใจ อ้ายน้องชาย” แล้วอาเสียก็เอื้อมมือรับเงิน “เงิน ๒๐๐ บาท ของแถมแสดงถึงความเอื้ออารีของแกที่มีต่อกัน กันจะไม่ลืมบุญคุณของแกเลย กัน” ไปลงนะช่วงกันหายเหนื่อยพอมีกำลังที่จะขี้นรถต่อไปแล้ว”

“โอ.....” พลตำรวจช่วงคราง

กิมหวนกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างก็เข็นรถออกไปจากที่นั่นและก้าวขึ้นนั่งบนยานขี่ไปทางสี่แยกราชวงศ์ อาเสียตั้งใจว่า พรุ่งนี้เขาจะส่งเช็คหมื่นบาทให้พลตำรวจช่วงที่โรงพักจราจร เพื่อตอบแทนความซื่อสัตย์กตัญญูของพลตำรวจผู้นี้

สามล้อบรรดาศักดิ์ทั้ง ๒ คันเลี้ยวขวามือสี่แยกราชวงศ์ตัดออกถนนเจริญกรุงตอนสี่แยกถนนเสือป่า ที่สี่แยกมีจราจรสับสน และไม่มีตำรวจที่ป้อมกลางถนน อาเสียขี้นรถตัดหน้ารถเก๋งคันหนึ่งไปอย่างหวุดหวิด ส่วนเจ้าคุณปัจจนิกฯ หมาดแรงเร่งความเร็วไม่ขึ้นจึงปะทะกับ “คาดิลแล็ค” เก๋งใหม่เอี่ยมคันนั้นอย่างถนัดใจ

“โครม! โป๊ตังเพลิง! โชนังเซ็ง! โอ๊ย.....”

ผู้หญิงในรถเก๋งส่งเสียงวี้ดว้ายลั่น จักรยานสามล้อสอพับเป็นเลขแปดหกสะบัด ท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ พุ่งหลาวลงจากรถในท่าที่ไม่ใคร่สวยเท่าใดนัก หน้าไกลกับพื้นถนนถลอกปอกเปิก

“ตาย ตายแน่” ใครคนหนึ่งตะโกนขึ้นที่ริมถนน

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เหยหน้าขี้นตอบอย่างโมโห

“ยังไม่ตายโว้ย”

ประชาชนเฮโลเข้ามามุงดูเหตุการณ์ เจ้าของรถ “คาดิลแล็ค” เก๋งพากันลงมาจากรถ พล พชราภรณ์ กับ ดร. ดิเรก แม่สื่อทั้งสี่นั่นเอง คณะพรรค ๔ สหาย เพิ่งออกมาจากโรงภาพยนตร์ ก็ปีปโตลกำลังจะกลับบ้าน

“อ๊วยตาย” ประไพร้องสุดเสียง “นั่นคุณพ่อนี่คะ ตายจริง โธ - นึกยังงิขึ้นมาอูตริเอาสามล้อคุณอาหญิงมาขี้นเล่น ตายจริง”

ดร. ดิเรกสอด้งโหยง

“มายก็อด..... แก่แล้วยังจะเล่นชนอีก”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ลุกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น พลกับ ดร. ดิเรกวิ่งเข้าไปประคองท่านพามาที่รถ “คาดิลแล็ค” เก๋งคันใหญ่ และส่งเจ้าคุณขี้นไปนั่งในรถ ต่อจากนั้นพลก็นำซากรถสามล้อเข้าไปทิ้งข้างถนนเพื่อไม่ให้กีดขวางทางจราจร รถยนต์หลายคันที่ต้องหยุดชะงักบีบแตรเสียงสนั่นหวั่นไหว คณะพรรค ๔ สหายรีบขี้นนั่งบนรถเก๋ง แล้วพลก็ขับรถเคลื่อนไปจากที่นั่น พอพ้นสี่แยกก็จ้อครลริมถนน

ประกายมือเขย่าแขนท่านเจ้าคุณ

“เป็นไงบ้างคะ คุณพ่อ”

เจ้าคุณครางเบา ๆ

“บาดเจ็บนิดหน่อย ว้า ๆ ซวยจริงโว้ย หอกของตัวเองทิ่มตัวเอง”

เสียงกระดิ่งรถจักรยานดังกึ่งก้อง ๆ อยู่ข้าง ๆ อาเสียนำสามล้อปราดเข้ามาเทียบข้างรถเก๋ง นवलออกมามือขี้นหน้าร้องเอ็ดตะโร

“เอ๊ย แหม - บ้าอะไรอย่างงี้ก็ไม่รู้ อยากรเป็นกรรมกรสามล้อรี”

อาเสียขี้กิ้ว

“ฮือ สนุกดีเหมือนกัน คุณอาเป็นขิงข่าง”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครืน อาเสี่ยโล่งใจเมื่อทราบว่าท่านเจ้าคุณ ได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย ต่อจากนั้น “คาดิลแล็ค” เก๋งก็แล่นไปตามถนนเจริญกรุง กิมหงวนขี่สามล้อติดตามไป แต่เพียงครู่เดียว “คาดิลแล็ค” เก๋งก็กลับสายตาไปแล้ว

กิมหงวนกลับมาถึงบ้าน ๒๒.๓๐ น. พอตี ฟอลงมาจากสามล้อก็นอนแผ่อยู่ที่เรือนต้นไม้ ส่วนนิกรกลับมาถึงบ้านราว ๒๔.๐๐ น. เศษ ได้เงินค่าโดยสารมา ๖ บาท แต่ตัวเองเหนื่อยจนสายต้วจาดไปหลายสาย คุณหญิงวาดคำนิกรกับอาเสี่ยเอ็ดตะโร ที่ขโมยรถสามล้อของท่านไปจี้รับคนโดยสาร.

จบบริบูรณ์